

[Morten Lange.]

løst, som det da er fuldstændig klart, at netop investering i uddannelse er afgørende for, at der overhovedet er mening i en effektiv investering i den private sektor.

Nogle af os havde den fornøjelse for nogen tid siden at deltage i et møde på hotel Hamlet i Helsingør, og jeg tror, det blev tydeliggjort ganske overordentlig stærkt, hvor nødvendigt det var med en investering i uddannelsen. Vi vidste det måske nok i forvejen, men det blev da slået fast ved den lejlighed med meget kraftige søm, at der var en meget intim forbindelse mellem produktion og uddannelse; i virkeligheden er det forudsætningen for vor industrielle fremgang, og derfor må jeg sige, at det kunne slå mig med forundring, hvis det ikke var sådan efterhånden, at jeg var blevet så tilslået med forundring, at jeg var blevet så tilslået med forundring, at det næsten ikke virker mere, at man nu vil møde op med en strækning allerede i 1962-63 på de offentlige investeringer — 85 mill. kr. eller et beløb af den størrelsesorden.

Det er naturligvis først og fremmest undervisningsministeriet, det går ud over, dernæst naturligvis andre ministerier, men det er især undervisningen, som må holde for lige fra folkeskolen op til de højere læreanstalter, og linjen bliver ført videre, så vidt jeg kan forstå efter forligets indhold, således at væsentlige arbejder ikke vil blive sat i gang i de kommende 2 finansår. Man har herigennem sat en sådan bremse på en nødvendig udvikling, at jeg ikke forstår, man vil tage ansvaret for det. Så meget lovgivningsarbejde bygger i virkeligheden på, at vi vil have netop disse resultater frem, som man nu standser, blot fordi man synes, at det kunne være rimeligt at foretage en vis stramning. Det drejer sig om store sager. Det drejer sig ikke alene om undervisningsvæsenet, det drejer sig om noget så betydningsfuldt som vort sygehushæsen, som jeg tror er noget af det, der bliver allermost ramt. Jeg skal ikke drage alle disse detaljer frem, men de tusindvis af mennesker, der har sat deres lid til, at nu skete der noget med de planer, de har arbejdet med i årevis, alle disse mennesker, som har ført en kampagne for det tredje og det fjerde universitet, for et sygehus her og en skole dér, ansvarsbevidste samfundsborgere i dette land, der har brugt en væsentlig del af deres tid

til at lægge disse planer, vil, det er jeg helt sikker på, når dette forligs konsekvenser på dette område og linjen i dette først rigtig trænger ud til den overordentlig aktive del af vort demokrati, forstå, hvad det koster at spise på Langelinje.

Ole Bjørn Kraft: Under den debat, der foregik i går i det engelske underhus, har ifølge pressemeddelelser, der foreligger her i landet i dag, arbejderpartiets leder, Gaitskell, beskæftiget sig med Danmarks og Norges stilling i forhold til fællesmarkedet. Det er der for så vidt ikke noget forbavsende i. Det er meget naturligt, at man, da vi jo har ansøgt om fuldt medlemskab sammen med England, taler om denne stilling; det, som må forbavse her i landet, er, at arbejderpartiets leder — ifølge disse pressemeddelelser — har erklæret, at han mente at vide, at disse to lande som en betingelse for deres indtræden i fællesmarkedet ville kræve, at Sverige blev associeret medlem. Hvis det, som står i pressemeddelelserne, er rigtigt, er det mærkeligt, at arbejderpartiets leder har følt sig foranlediget til at fremsætte denne udtalelse, da der ikke foreligger nogen erklæring, hverken fra den norske eller den danske regering, om, at man gør Sveriges associering til en betingelse for disse landes medlemskab.

Vi har her i landet altid, også regeringen, vist stor interesse for Sveriges forbindelse med fællesmarkedet, og vi er her i tinget gået ud fra, at regeringen altid, hvor den havde nogen mulighed derfor, ville støtte Sveriges optagelse som associeret medlem. Men vi har aldrig tilkendegivet, at vort medlemskab ville være afhængigt deraf. Vi har, da vi søgte om dette fulde medlemskab, præciseret, at vi gjorde det, fordi England havde meldt sig, og derfor kan det kun beklages, at denne udtalelse fra hr. Gaitskell er fremkommet. De forhandlinger, der føres i Bruxelles, er vanskelige nok i forvejen, og jeg synes, at arbejderpartiets fører har gjort de to lande en meget dårlig tjeneste ved at fremsætte denne udtalelse. Jeg ved jo ikke, på hvilket grundlag han har fremsat den, og derfor vil jeg henstille til den højtærede udenrigsminister, når han får ordet, at fremsætte en udtalelse om denne erklæring fra hr. Gaitskell og tilkendegive, hvordan vor stilling er.